

overfor noget saadant, naar vi har behandlet disse Spørgsmaal, har jeg altid sagt: Det synes jeg ikke om, det er dog meningsløst, at man af Statens og Kommunens Midler ofrer til Mennesker, hvis Børn er saa godt stillede, særlig naar det drejer sig om Sygehjælp. Sligt er jeg altid traadt op imod, naar jeg ved, at Børnene er saaledes stillet, at de uden at nægte sig selv noget kunde medvirke til Forældrenes Livsophold. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at saaledes maa det være.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) sagde, at Dyrtidshjælpen gaar ned. Ja, Dyrtidshjælpen forsvinder simpelt hen. Efterhaanden som Pristallet ændres i den Retning, vi ønsker det, gaar Dyrtidstillæget ned af sig selv. Tilbage er i Øjeblikket kun Tillæget for enligt stillede, 3 Kr. 50 Ø., saa Dyrtidstillæget vilde jo være ude af Verden med næste Pristal, hvis vi beholdt den nuværende Lov.

Men saa slaar det ærede 2det Medlem for 2den Kreds til Lyd for det frie Skøn. Her er det, jeg paa Trods af den højtærede Ministers anden Opfattelse hævder, at daværende Minister Berntsen netop fremsatte disse Udtalelser her, fordi han saa, hvilken urigtig Brug der blev gjort af det frie Skøn, idet man beholdt Pengene i Kommunekassen og lod de gamle sejle deres egen Sø. Jeg mener nu, at det frie Skøn paa dette Omraade ikke er til at lide paa.

Maa jeg saa vende mig til den højtærede Indenrigsminister. Jeg har ikke ventet at faa en anden Behandling, end alle andre faar. Gud bevarer. Den højtærede Minister udtalte til at begynde med, at jeg var optraadt først som Historiker, dernæst som Revser. Ja, jeg er optraadt saaledes, som jeg synes jeg bør optræde i denne Sag, og det, jeg har fremført, er i Overensstemmelse med Sandheden; der er ikke stukket noget under Stolen. Om det nu passer den højtærede Minister, at jeg optræder som Historiker eller Revser, det er en Sag for sig. Jeg bruger de Argumenter til Fordel for de gamle, som jeg finder rigtige, og saa kan jeg jo paa den anden Side ikke have noget imod, at den højtærede Minister her optræder paa den Maade; han nu synes kan være mest passende overfor Medlemmerne.

Den højtærede Minister paastaar, at det eneste, vi har foretaget os, siden vi fik Loven af 7. August 1922, er at rejse rundt og skabe Utilfredshed blandt de

gamle; vi har brugt Loven som et Agitationsnummer, vi er faret rundt og har sagt til de gamle: Bare I stemmer paa os, skal I nok faa det saadan og saadan. Hvis dette nu var rigtigt, saa skulde jeg ikke sige noget imod det, men det er ikke rigtigt. Vi har ikke sagt andet paa Møderne, end hvad sandt var, at den Aldersrentelov, vi fik i 1922, og hvorunder vi lever endnu, er af en saadan Beskaffenhed, at de gamle, som intet ejer, og som kommer ind under den, ikke kan eksistere. Det har jeg i Dag bevist med Tal. Naar man intet andet ejer, kan man ikke eksistere med de Satser, der findes i denne Lov, og heller ikke med de Satser, der findes i det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal ikke opholde mig ved alt det, Ministeren kom ind paa, men der var et Spørgsmaal, han forfærdelig gerne vilde have Klarhed over. Jeg havde sagt, at der findes andre Veje for Kommunerne til at komme de gamle til Hjælp, hvis Understøttelse er af en saadan Art, at de ikke kan leve, og Ministeren vilde gerne have, at jeg oplyste, hvad jeg dermed sigtede til. Hvis nogen spørger mig privat om det og gerne vil medvirke til at hjælpe de gamle i de Kommuner, hvor det vil komme til at gaa haardt ud over dem, naar den nye Lov kommer til at virke fra 1. Oktober, er jeg til Tjeneste; men den højtærede Minister skal ikke endnu have at vide, hvilken Vej det er. Nysgerrigheden skal have Lov til at ruge lidt endnu hos den højtærede Indenrigsminister. Jeg røber det ikke paa nærværende Tidspunkt, Loven er jo endnu ikke vedtaget, men hvis Loven bliver vedtaget og det viser sig ude i Kommunerne, at de gamle simpelt hen maa dø af Underernæring, saa siger vi: Paa Fatigvæsenet skal de ikke, vi bruger denne eller hin Fremgangsmaade for at hjælpe dem over Vanskelighederne. Naar det Tidspunkt er kommet, kan den højtærede Minister, for saa vidt han da stadig er Indenrigsminister, skride ind overfor de paagældende Kommuner. Men, siger Indenrigsministeren, i Esbjerg bliver det heldigvis ikke, for der har det ærede Medlem jo ikke Flertal, der sidder Frisindet ikke til Højboards. Jeg maa dog gøre Indenrigsministeren opmærksom paa, at jeg sidder ene mod to, en Venstremand og en Højremand, i vort Udvalg, og de Tal, jeg oplæste før, 60, 35 og 40 Kr. i Sygehjælp, er nogle af de nye. Den højtærede Indenrigsminister vil deraf se, at hans Parti og hans allierede er af samme Ånskuelse som jeg, at de Beløb, vi har bevilget, ikke er